

L'ESQUEVELLA

DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: ARAGÓ, 290 - TEL. 23994

V I N T - I - C I N C C È N T I M S

ELS BARS TORNEN EL CANVI AMB "VALES"

— Ens va molt bé, ara. Fabriquem cartolina fraccionària

— Quan em compraràs aquell anell?
— T'hauràs d'esperar que s'allargui una mica més la guerra.

E F E M E R I D E S

Primer de Maig

La festa universal del treball fou acordada en el Congrés internacional de treballadors, celebrat l'any 1889.

L'acord establí que la primera festa a celebrar, consistiria en una vaga general, demanant la jornada de vuit hores.

Els preliminars d'aquesta festa, l'any 1890, va ocasionar no pocs maldecaps i discòrdies entre els partits polítics obrers, els quals es lliuraren a lluitar entre ells, sota el pretext de la fixació del salari, i, com a conseqüència, es produïren profundes divisions.

Per això, la primera festa del treball no tingué la impressionant unanimitat i l'amenaçadora senzillesa que havia d'adquirir anys a venir. L'any 1891, a Bèlgica, Itàlia i França es produïren diverses vagues parcials, seguides de desordres públics i vessament de sang.

Es a partir del primer de maig del 1892 que la festa adquireix plenament el seu significat d'unió entre tots els proletaris del món, com a únic mitjà per a alliberar-se del jou

capitalista. Particularment en les zones fabrils, la unanimitat és perfecta i l'ordre, l'austeritat i la gravetat amb què és celebrada, posen la pell de gallina fins a aquells que amb més escepticisme han considerat sempre la capacitat d'unió dels treballadors.

Nosaltres, enguany, no la celebrarem. Com a acte de força en potència, no tindria cap eficàcia. La força es desenrotlla als diversos fronts de combat, amb les armes actives. La nostra única preocupació ha d'ésser treballar intensament perquè aquestes armes no hagin de vagar ni un sol minut. I guanyar la guerra.

Guanyar-la, perquè la festa del primer de maig que poguem celebrar després de la victòria sigui, veritablement, la festa de tots els treballadors, però festa no en el sentit de creuar-se de braços, de vagar, amb el front arrugat i la mirada amenaçadora, sinó amb tots els esclats de joia que comporta una festa, com la que poden celebrar els nostres germans russos.

GLOSSARI

La pertorbació cercada pels acaparadors de moneda fraccionària, ha començat a donar els fruits desitjats pels que especulen amb les incomoditats —fins ara perfectament tolerables a la reraguarda— inherents a la guerra.

Alguns cafès i bars recorren ja al procediment (sempre enutjós pel comprador) de reconèixer l'import del canvi mitjançant uns trossets de cartó timbrats més o menys a consciència.

Anònims inspiradors han suggerit també l'ús de segells de correu, reconeixent-los llur valor nominal, en una circulació extra-postal tolerada pel Govern.

Han sorgit, també, altres intents de solució d'enginy divers, la més aguda de les quals no és pas la que consisteix en fixar un cartellet des d'on el client és requerit perquè lliuri l'import de les seves compres en moneda divisionària.

Finalment, un remei heroic aplicat pel Govern haurà d'ésser el que s'imposi per damunt de la inspiració popular, hàbil i ben intencionada, però mancada de recursos.

Ignoradors com som de les possibilitats dels acaparadors de moneda, ha vingut a sorprendre'ns una nota d'un organisme sindical, desmentint que «vengués» moneda fraccionària, mitjançant la deducció d'un interès crescut. Com que no se'ns hauria acudit mai posar en entredit la pura revolució dels desmentidors, ni tenim notícies que algú hagués sol·licitat aquesta nota reivindicadora, se'ns acudí d'antuvi aquell proverbial·latí que, traduït de qualsevol manera, diu: «Excusa no demanada, acusació manifesta». La reflexió ens ha inclinat a creure, més aviat, que es tracta d'un desmesurat i lògic afany de mantenir el prestigi.

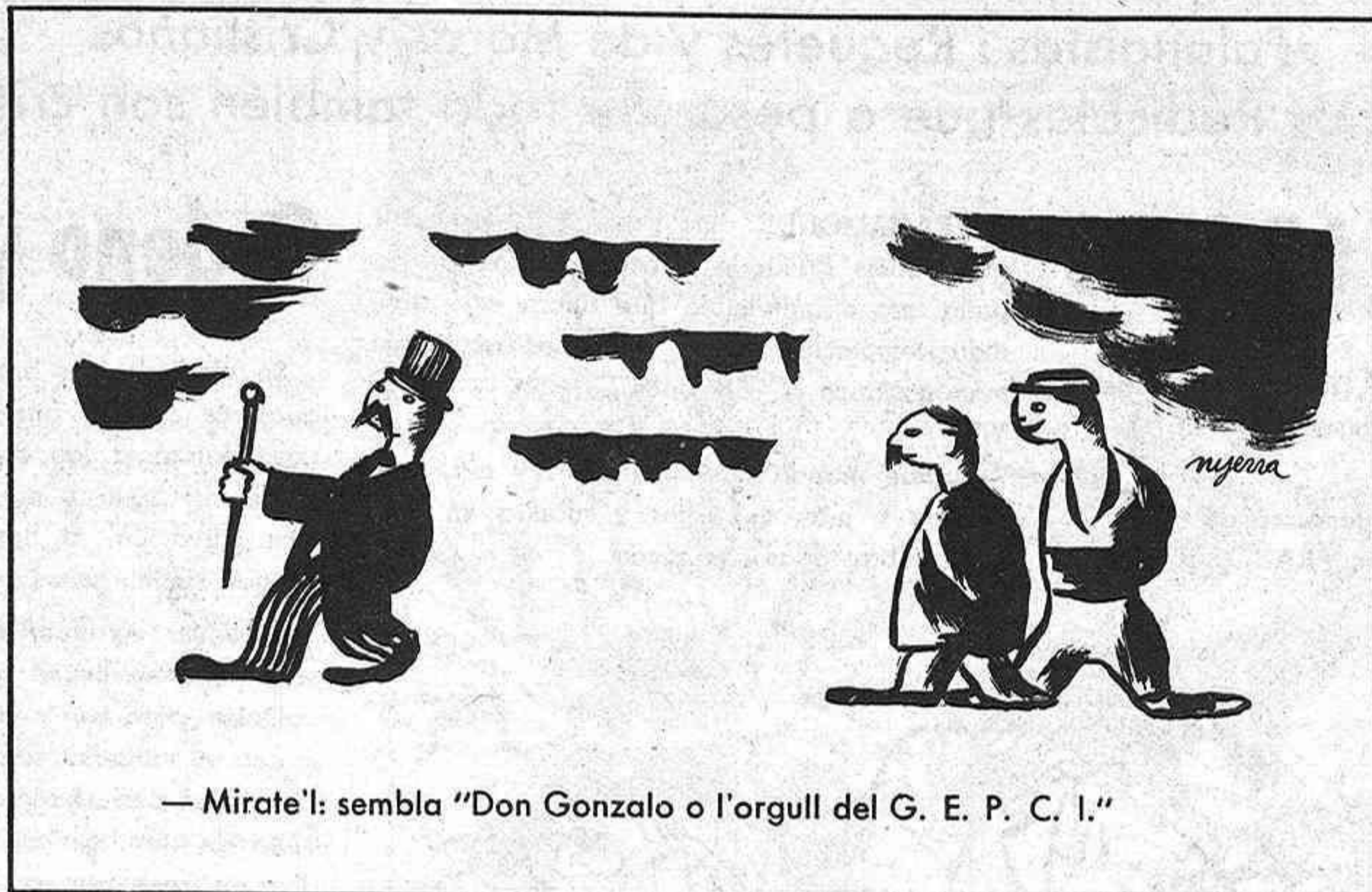
Diuen que el Govern de la República ha encunyat moneda divisionària, en metall, naturalment. Encara que ningú no reclami el nostre beneplàcit a aquesta disposició, nosaltres l'expressem lliurement. I, lliurement també, declarem el desig que el Govern de la Generalitat faci el mateix. Podrien ésser retirats de circulació, aleshores, els bitllets editats a Catalunya, molt bonics i que ens fan quedar molt bé com a poble, però poc aptes per un treball d'intensitat i de resistència. En canvi, tindriem moneda també catalana, però més durable i més d'acord amb les circumstàncies.

GAELE

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

ANY, LXI

NUM. 3010

— Mirate'l: sembla "Don Gonzalo o l'orgull del G. E. P. C. I."

E D I T O R I A L

Ens hem trobat moltes vegades, en expressar la nostra admiració pel gran país dels Sòviets, que hom ha derivat la conversa cap al tema de les revolucions, i s'ha afanyat a declarar que la del poble rus no ens ha d'influir per res, que en podem fer una de ben típica i ben pintoresca, puix que les «característiques d'ací són molt distintes de les d'allà».

Aquesta ponderació del pintoresc, que en una revolució política ens semblaria cotitzable, en una revolució típicament social ens sembla l'exponent d'una certa frivolitat. L'esperit absorbent i utilitarista del capitalisme, ha reeixit a crear unes condicions de treball iguals a tots els països, sense tenir en compte ni el clima ni la raça.

A més, hi ha una raó que pesa més que aquesta. Rússia, que era una ficció política composta a base d'un conglomerat de nacions i de races distintes, en estructurar la llibertat dels seus pobles, ha hagut de tenir en compte aquestes diferències, en alguns casos molt més sensibles que les que pot haver-hi entre un català i un rus europeu. Totes les

concessions al folklore, a l'atmosfera, a la història i a l'idioma, han estat fetes, sense que en cap cas la necessitat d'ésser original a ultrança hagi obligat cap República a romandre al marge de la gran revolució socialista.

I és que sovint, en preguntar als que miren amb reserves la nostra estimació per la U. R. S. S., la raó de llur escepticisme, no saben invocar altra cosa que aquesta curiosa necessitat d'ésser original. Com si al proletariat li interessés, més que la força i l'extensió del seu moviment emancipador, la qualitat de les troballes parcials i les genialitats dels provincians del món.

Aquelles coses que plauen als nostres enemics de classe, han de desplaure'ns per reacció lògica a nosaltres. I sabem positivament que el capitalisme mundial veuria amb satisfacció com el procés final de la revolució ibèrica ens menava a l'estabilització d'un règim proletari distint del soviètic, ni que fos verbalment més avançat, però atebldor de l'extensió internacional del socialisme, absolutament necessària per la consecució de la victòria final.

Partido único Franco - Hispano - Marroquí

De las Falanges Españolas de la J. O. N. S. de Carlistas Upetistas,
Falangistas i Requetés y de Moros y Cristianos
y algunos Radicales que a pesar de todo también son cristianos

MANIFIESTO

A LA GENTE BIEN (Y digo a la gente bien, porque a mí el pueblo me la....).

YO,

El Generalísimo y Jefecísimo de todos los Ejércitos de Mar y Tierra FRANCISCO FRAN-

CO BAHAMONDE, amo y señor de todos los que habéis quedado a este lado de la España una e indivisible que ahora está dividida temporalmente en dos, mientras llegan más italianos y alemanes...

YO,

El que manda más que Mola y más que Queipo y más que Dios y manda en vosotros sobre todas las cosas,

Ordeno y mando:

En vista de que entre los que nos hemos quedado a esta parte de la España una, para salvar a las dos Españas, no se entiende ni Cristo, y en vista de que no tenemos salvación, ni hay quien nos salve, si no nos enmendamos para salvar a los rojos:

En vista de que los falangistas se han empeñado en hacer como que hacen la revolución para no ir al frente y de que los moros se empeñan en hacer esas interminables colas perturbadoras para oír misa, y en vista de que los carlistas están encaparrados en restaurar a Don Alfonso, después de haber estado tantos años haciéndole la puñeta, cuando aun estaba restaurado, y en vista de que lo de entrar en Madrid va para largo, porque Dios Nuestro Señor así lo ha querido:

He decidido, que debemos aprovechar el tiempo, que es oro (el único oro que tenemos, porque el otro se lo quedaron todo los rojos, a quienes Dios Nuestro Señor confunda), y debemos sin perder un solo minuto más, unirnos todos bien unidos para ver si el día que Dios Nuestro Señor quiera que entremos en la villa del Oso y el Madroño, podemos hacerlo todos a una y puede vuestro General tener la satisfacción de poder deciros: «venid, y vamos todos», como debe de ser.

Así lo precisa nuestro prestigio de buenos sublevados y de perfectos caballeros traidores.

Así lo exige nuestra necesidad de triunfar sobre los rojos, para que España recobre la preponderancia que dicen que tuvo por allá por el siglo XVII...

No olvidemos tampoco que tenemos convidados y que debemos aparecer ante ellos como los verdaderos salvadores de la vieja hidalguía hospitalaria española.

Qué dirían, si no, de nosotros los pobrecitos alemanes, italianos, moros y portugueses que tan voluntariamente han sido obligados a venir a sacarnos las castañas del fuego, como diríamos vulgarmente, si nosotros fuésemos vulgares, que no lo somos, en vez de ser, como somos, unos auténticos caballeros españoles.

Quédense para el día del triunfo, que cada día se aleja más, las rencillas y las pre-

— Que no balles, tu?
— No. Jo soc "anti-tanguista".

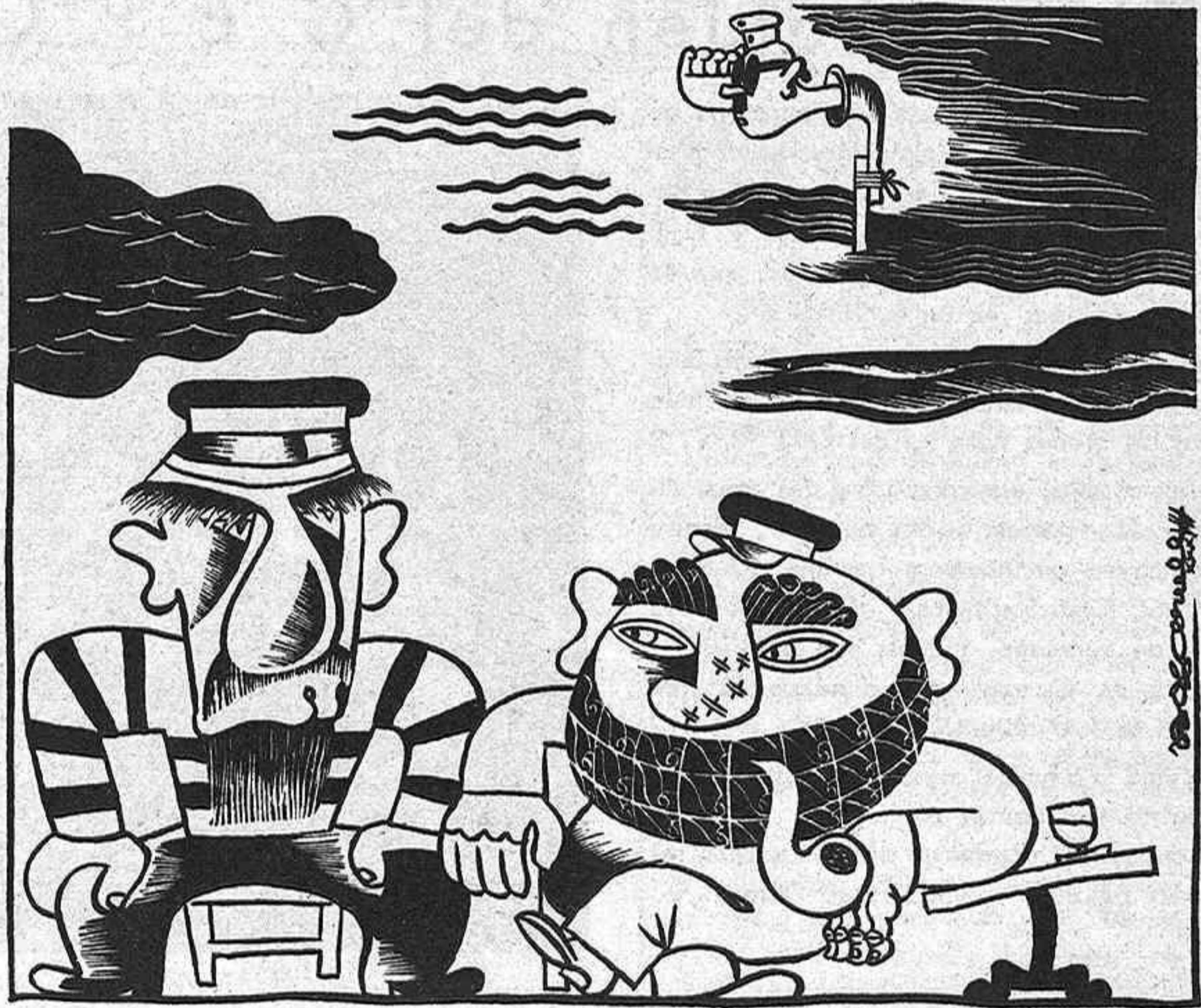
tendidas preponderancias de grupo o de secta.

Guárdense allá la revolución y la restauración, que mientras no se asegure la victoria nada habrá seguro para nadie y si algún insensato ha creído que después ha de imponer la voluntad o el programa de un grupo en contra de toda la mayoría del pueblo, se equivoca y conviene que se vaya desengañando.

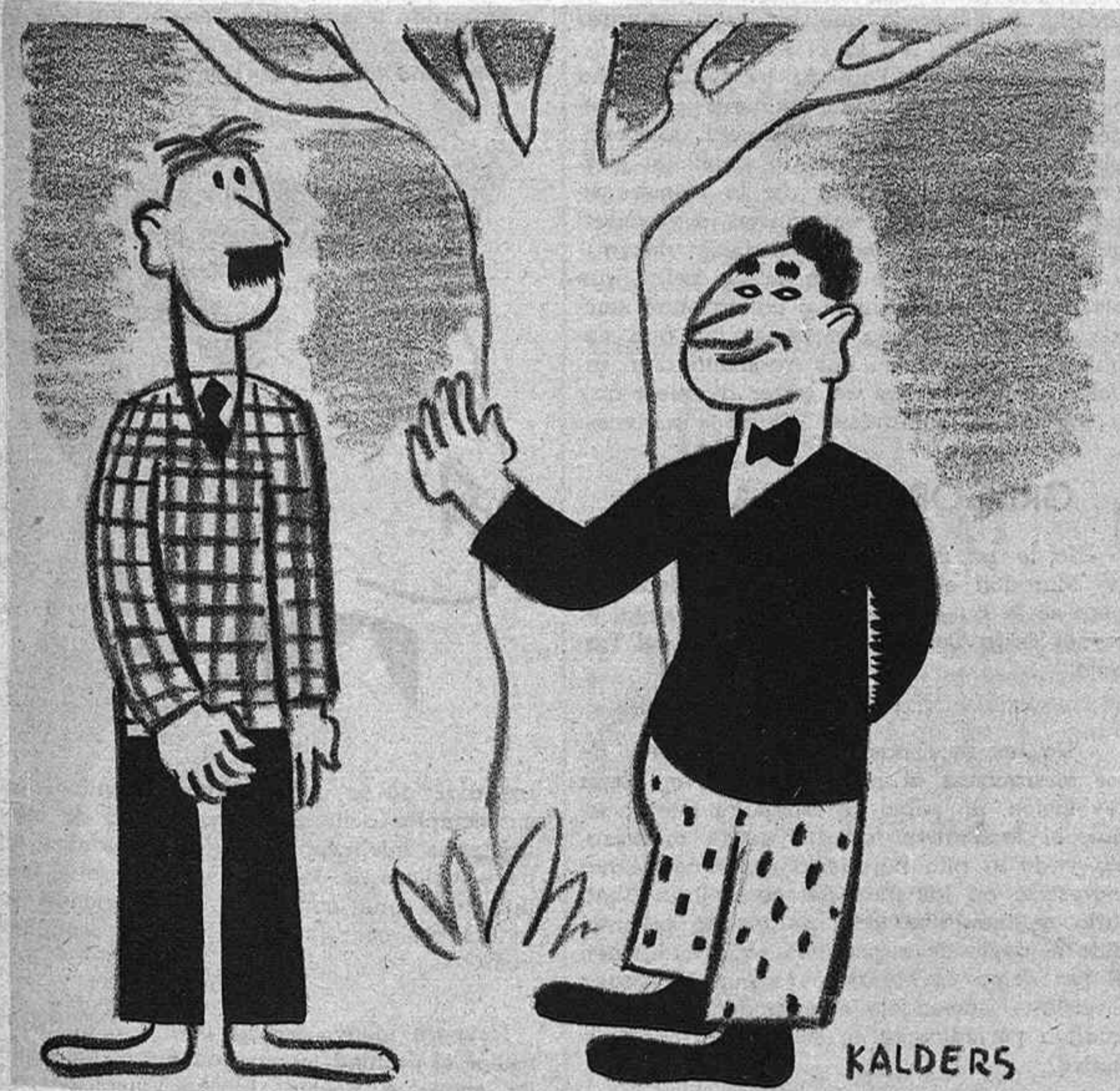
Por todo lo cual, he resuelto imponerme yo solo sobre todos vosotros, y he decidido que os disolváis y que circuléis, y ordeno que se constituya con los despojos de todas las organizaciones y partidos en que ahora estáis encuadrados, un solo Partido, con un solo nombre, con una sola bandera, con un solo Jefazo y con un solo correligionario, si es preciso.

|||¡MOROS Y CRISTIANOS, UNIOS!!!!
 |||¡ALEMANES E ITALIANOS, UNIOS!!!!
 |||¡FALANGISTAS Y REQUETES...
 UNIOooooooooooooooooooooooooooooo!!!!
 ¡Basta ya de colectivizaciones...!
 ¡Basta ya de misas cantadas...!
 ¡Basta de correr por esas Guadalajaras de Dios...!

Vuestro Generalísimo y Jefazo «pitiminí»
 PACO
 ¡¡Salamanca, Salamanca! Tienes nombre de mujer...
 (Hay un sello, un escudo y una lira.)

— Ja deu ésser vell, aquest Jones «Patata».
 — No ho crec. Deu tractar-se d'un Jones «Patata» primerenca.

— Mola ha destruït l'arbre de Guernica.
 — És igual. D'arbres per penjar-lo ens en sobren.

La premsa responsable

A títol d'informació, copiem un fragment d'un article que publicarà "La Noche" qualsevol dia d'aquests:

Los comoreristas vienen contoneándose con la tan cacareada cantinela del orden revolucionario. ¡Menospreciables gusarapos, que no saben salirse de los tópicos manidos y raídos! Porque, vamos, a los revolucionarios de plantío nos preocupa también la consecución de un desorden revolucionario apañadito y modoso, recio, que nos permita lucir el genio de la raza y nuestra capacidad de improvisación retro-constructiva.

Hemos demostrado al mundo muchas veces que tan sólo acompaña el éxito a aquellos que nos creen y siguen nuestras indicaciones a pies juntillas. Cuántas veces, a la vista de un ministro que acertaba, de un consejero que daba pie con bola o de un militar que ganaba batallas, hemos tenido que exclamar: Este hombre nos lee, este hombre ha obrado según nosotros dijimos, este hombre es un ser avisado.

Así es, en efecto. Meter la nariz por otros derroteros, empeñarse en negar luz a la luz, es insensato y fascista.

Així que aquest article sigui publicat, nosaltres ens afanyarem a donar-li tota la raó. Estariem ben frescos!

ON ANEM A PARAR?

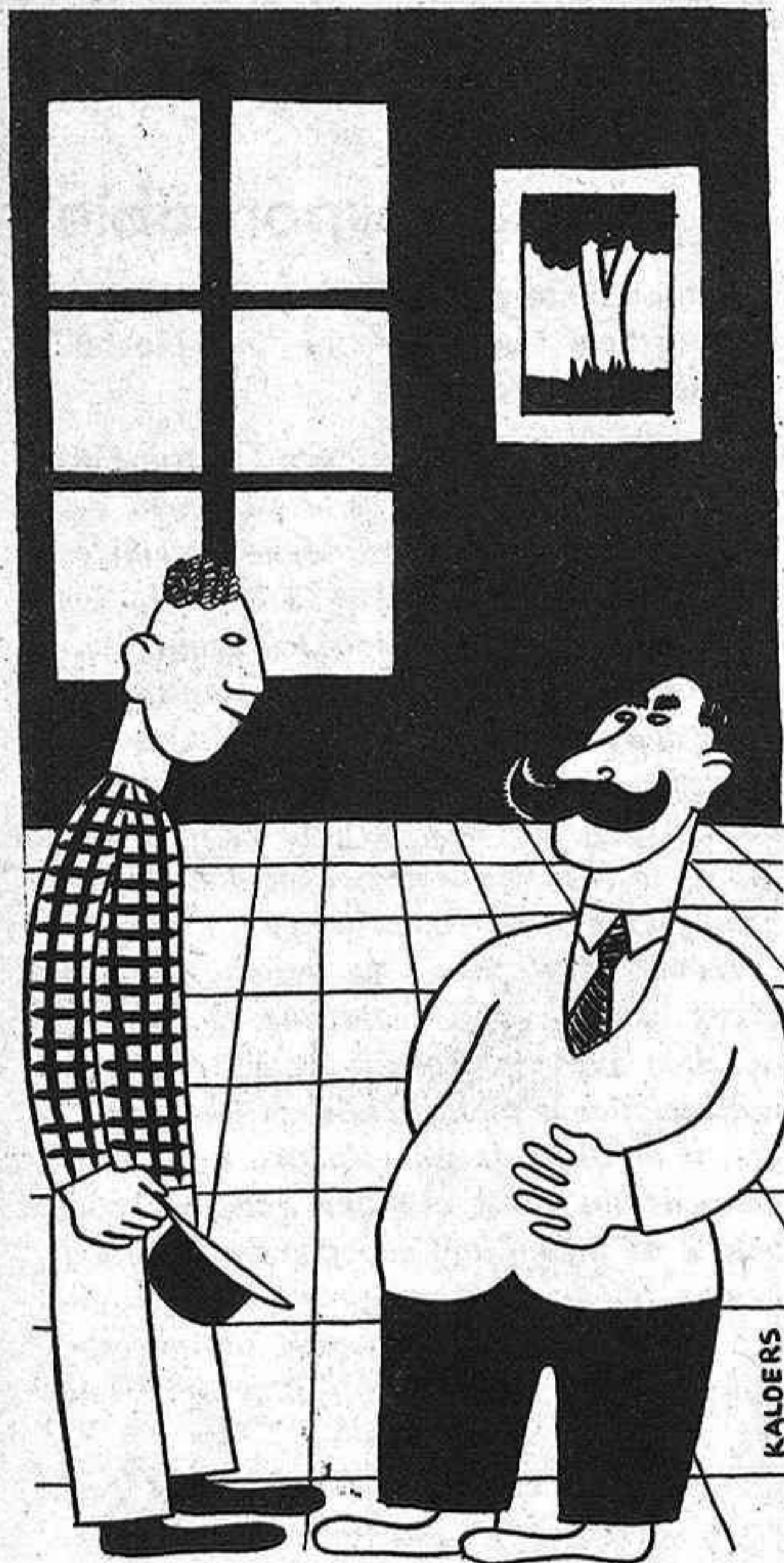
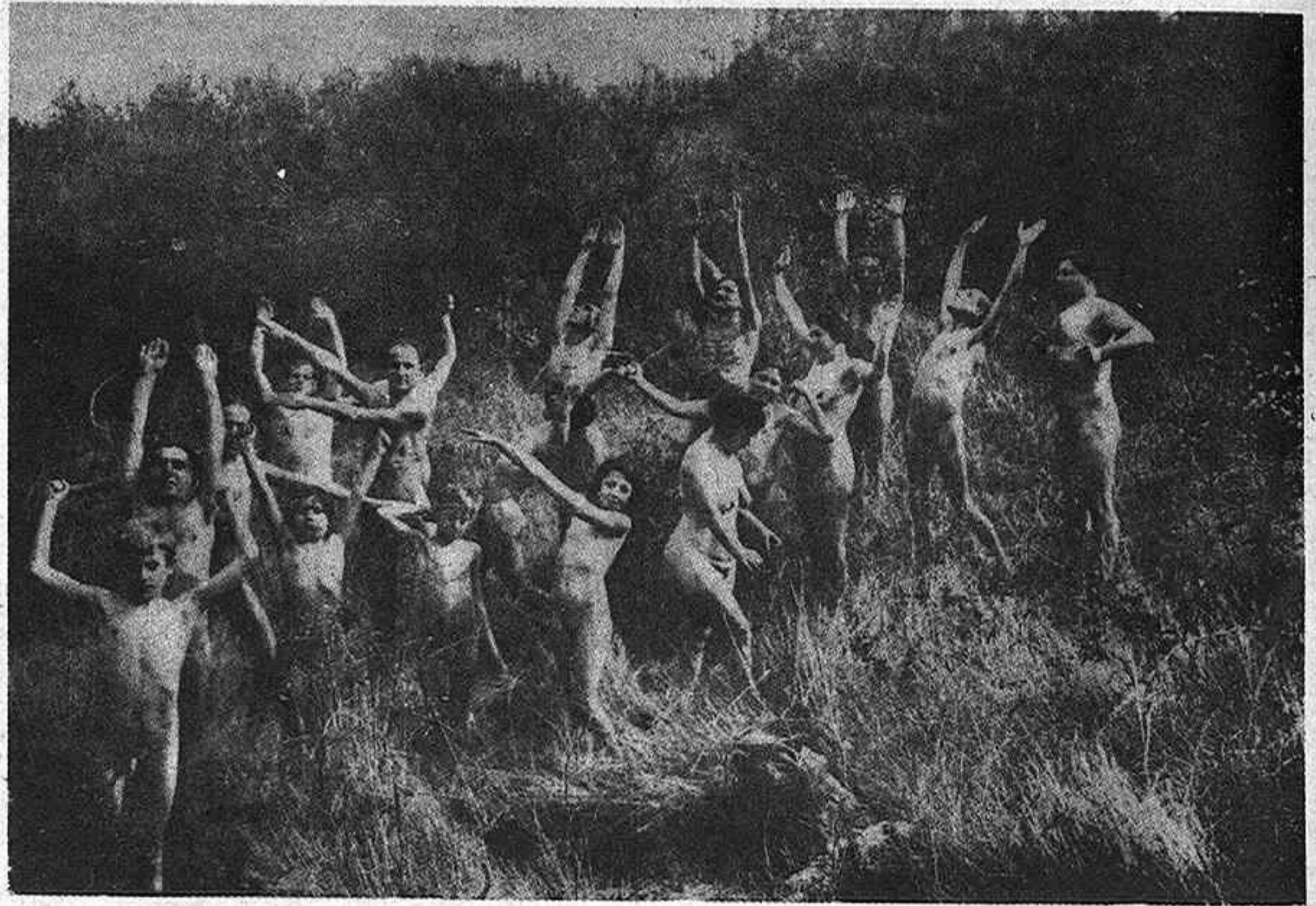
Allò que diuen del G. E. P. C. I. és veritat!!!

Seguíem amb l'ai al cor la campanya de desemmascament que els nostres fraternalíssims col·legues «Solidaridad Obrera» i «La Batalla» s'havien emprès contra el G. E. P. C. I. Però ens pensàvem que exageraven, que es deixaven dominar per un excés de zel.

Brutalment, hem tingut l'evidència dels manegs que porten entre mans (com el seu nòm indica) les hordes nefastes del G. E. P. C. I.

Fa pocs dies, els companys del grup lliibertari «Lcs parias de la carreta», mentre herboritzaven pacíficament per les ribes del Llobregat, foren sorpresos i atacats per una banda de gepcians, que els expoliaren i els deixaren en el trist estat d'indigència que acredita la foto adjunta.

L'actitud d'aquests camarades que clamen justícia al cel, hauria d'esperonar les autoritats a posar fi a aquests atropellaments, tal com «La Batalla» i «Solidaridad Obrera» indiquen.

— I vostè, jove, amb què compta per casar-se?
— Tinc una caixeta de moneda fraccionària.

Els anarquistes no s'equivoquen mai !!

També nosaltres hem de sortir al pas, avui, contra la infame campanya de desprestigi i difamació que ha estat empresa contra la C. N. T. i la F. A. I.

Malauradament, l'opi de la calúnnia ha enverinat àdhuc a vells militants com Frederic Urales, que en un moment de precipitació i suggestionat per la publicitat anti-anarquista, ha arribat a dir la monstruositat següent: «que els anarquistes, a vegades, també poden equivocar-se». Quin desvaril!

Per demostrar que això no és cert, i que els camarades anarquistes, àdhuc quan sembla que s'equivoquen, no és veritat que s'equivoquin, reproduïm uns fragments d'un article publicat el mes de gener d'aquest any a la revista anarquista «Tiempos nuevos»:

GREGORIO MARAÑÓN

«No le ha sido concedido aún a Gregorio Marañón el premio Nobel de Medicina, pero se le ha entregado, a petición suya, el carnet de la Confederación Nacional del Trabajo.

«¿No les dice nada a los detractores de los anarquistas el hecho de que en plena revolución, un sabio de renombre internacional, el facultativo favorito de la aristocracia y de la alta burguesía españolas, haya ingresado en las filas del comunismo libertario, y, más que todo, no les ha sorprendido el gesto de estos rojos «que mantienen el terrorismo en Madrid» —según la prensa fascista—, haciéndole comprender que quizá pudiera perjudicarse en sus obligaciones actuales?»

«No nos extraña la última resolución del maestro de la Endocrinología. El hombre que

con la República lo pudo ser todo y nada quiso, más que el reconocimiento oficial del profesorado a que tenía derecho por sus geniales trabajos de investigador infatigable, quien pudo abandonar España en los prime-

ros días de la guerra civil y contuvo con su ejemplar actitud la desbandada de algunos otros intelectuales, quien permanece entre el peligro del incendio y la metralla, multiplicando sus actividades para acudir en ayuda del necesitado, es uno de los nuestros.»

L'esperit menys sagaç, podria llegir entre ratlles el profund menyspreu que ja en aquella època el doctor Marañón inspirava als camarades. I encara hi han ases que, prenent l'article al peu de la lletra, es pensaven que era de tons encomiàstics!

INFORMACIO ESTRANGERA

El capità Jones "Patata"

Gibraltar, 33. — Avui s'ha produït un moment de pànic en aquesta plaça.

Hom estava molt tranquil cercant bolets al cim del «peñón», quan ha vist que sobtadament enfilava la bocana del port el vaixell mercant anglès que comanda el famós capità Jones «Patata» i entrava sense tocar vores fins a ésser atracat al moll del Morrot.

La gent, avalotada i presa de gran pànic, ha començat a córrer i a cridar que toquesin les sirenes d'alarmá per a poder alarmar-se degudament.

Aquesta alarma s'ha produït perquè en veure entrar un vaixell mercant anglès, hom s'ha pensat, i amb raó, que el port de Gibraltar estava bloquejat pels facciosos.

Jones «Patata» ha imposat l'ordre donant mostres d'una heroica serenitat que feia pensar amb recança en aquella proverbial «flemma britànica» que ha passat a la història com aquell proverbial domini nostre de totes les mars del món. Jones «Patata», amb pas serè s'ha dirigit al «Chiringuito», i amb veu reposada i segura, ha demanat un vermut amb patates.

Jones «Patata» ha explicat que aquest fenomen curiós de l'alarma que provoca la seva simpàtica presència li passa a tots els ports on atraca (en el bon sentit de la paraula), menys al port de Bilbao, on entra i surt tranquil·lament sempre que li dona la gana, sense que els indígenes en facin gens de cas.

Aquests fets diu que li fan sospitar que tots els ports del món potser estan bloquejats menys el de Bilbao.

Afegeix que així mateix ho ha fet saber a míster Eden, però aquest ha respost, fent l'ullet, que encara que sabés que fos veritat faria creure que no s'ho vol creure...

EL QUE TE LLENGUA A ROMA VA

Viena, 34. — Fent honor al vell refrany que diu que «el que té llengua, a Roma va», el canceller Schuschnigg ha anat a Roma a parlar a Mussolini per tal de consultar-li el que s'ha de fer amb la independència d'Àustria.

Malgrat tot, sembla que en l'entrevista celebrada entre el «duce» i el «trefze», com anomenen ací Schuschnigg perquè té malastrugança, només ha parlat el primer, i sembla que ha convençut al darrer que la independència d'Àustria només depèn, de moment, d'Alemanya i d'Itàlia per a ésser veritablement independent.

ELS «NAZI»... ONALISTES AUSTRIACS

Roma, 35. — Un cop Mussolini ha controlat si us plau per força la llengua del canceller austríac, aquest se n'ha entornat cap a Viena per a fer amb veritable independència el que li manin des de Roma i Berlín perquè Àustria sigui allò que se'n diu independent.

La fórmula serà que en comptes de fer l'«Anschluss» des de dintre es farà des de fora, o sigui que els «nazis» d'Àustria passaran a dir-se, per a despistar, «nazi»... onalistes com a Espanya i entraran a formar part del govern coaligat amb els del Front Patriòtic que són llurs enemics reconciliables.

La fórmula ha agradat molt a les criatures austríques, que al capdavant s'estimen més això que ésser ametrallades com ha passat amb les d'altres països.

No passaran!!

Perpinyà, 33. — Es nota molt des de fa uns dies una disminució alarmant de la població flotant en els pobles fronterers i es ressenten de manera particular d'aquesta sobtada crisi del turisme els hotelers, joiers i cases de compra-venda i pignoració.

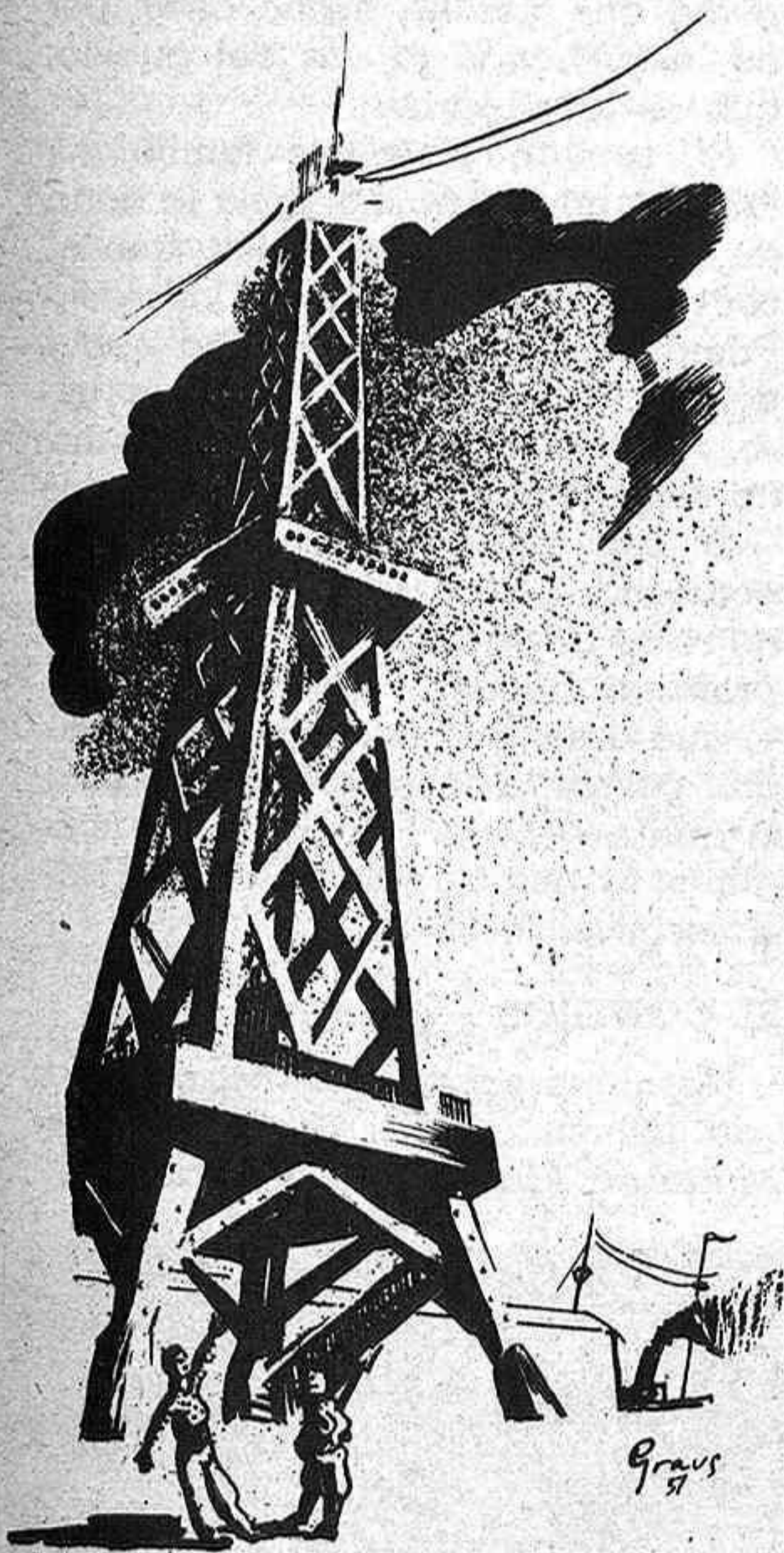
El fet és motiu de molts comentaris i produeix un nerviosisme i una particular agitació.

Sembla que la culpa de tot la tenen els carrabiners espanyols de la frontera franco-francesa que tot d'un plegat, i sense que se sàpiga per què, s'han posat d'acord, i al crit de «No passaran!» s'han encaparrat a fer tornar cap a Barcelona tot de gent carregada de maletes d'aquelles que acostumen a pesar més del que és costum, malgrat que llurs portadors exhibeixen documents que fa uns mesos feien obrir les mateixes portes del cel i eren una mena de talismans.

Hom no acaba de comprendre ben bé la incomprendible actitud d'aquests carrabiners i molt menys aquells elements afectats per la consigna de «No passaran!», i que fa uns dies no passen, tot i ésser en aquesta banda tan esperats i haver estat fins ara tan ben rebuts.

Tot fa pensar que es tracta d'una maniobra contrarevolucionària, puix que fins ara només ha perjudicat aquells que tothom sap que són més revolucionaris que ningú dins mateix dels medis més caracteritzats com a «més revolucionaris».

Hom comença a indignar-se i a dir amb veu irada, firme el gest i serena la mirada, que ja ho veurem si passaran o no passaran, i a dir amb raó que les forces armades com els carrabiners, el que han de fer és anar al front.

TORRE JAUME I

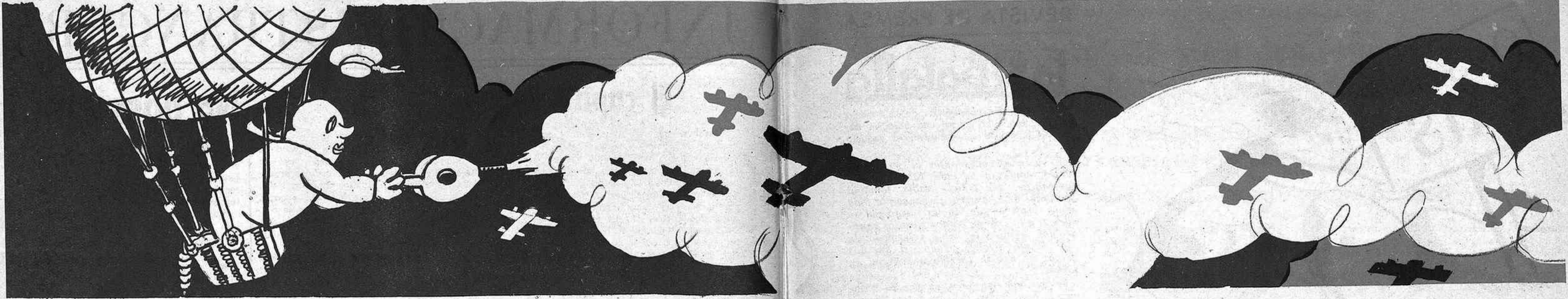
— I per què no es pot pujar ara?
— Es que ara només pugen les
subsistències.

La tradició del feixisme

Nàpols, 32. — Ha arribat fent-se el desentès i com si fos un vulgar turista l'eix del greix Roma-Berlín, Goering, que per a despistar va fent el badoc i contemplant les ruïnes de la ciutat.

Això de contemplar les ruïnes diu que l'estremeix tant que es desfà com la mantega, i li fa pensar que el feixisme no és nou d'ara sinó que és tan vell i té tanta tradició com les ruïnes més ruïnes i més velles de totes les ruïnes del món.

El millor del cas és que el molt barrut ho sent això de debò i no se n'amaga de dir-ho, i encara afegeix que el feixisme d'avui ja treballa per als turistes del futur i construeix ruïnes a tot arreu per al dia de demà.

DONDE DIGO DIGO, DIGO DIEGO

Senyor ministre de Marina i Aire: Nosaltres també diem... "Ese tío es un poquito hacha"

RECTIFICAR ES DE SAVIS

Nosaltres, tampoc no en tenim de manies. Nosaltres que som de pa de pessic, diem el que sentim, i si ens equivoquem, que gairebé sempre ens equivoquem, encara que en sabem molt de dissimular, procurem prendre paciència i treure airosa-ment els peus de la galleda rectifican-ent, car rectificar és de savis com diuen els ases integrals.

Nosaltres, els de L'ESQUELLA, encara que mai no hem dit que la marina no rutllava i que l'aviació era una olla, ni hem dit mai tampoc que el ministre de Marina i Aire fos la «Bella Durmiente del Bosque», perquè no tenim ningú a casa que vulgui ésser ministre i molt menys de Marina i Aire, volem ara que tothom se l'embeïna, aprofitar l'avinentesa i rectificar, que és allò que ara vesteix més.

ELS NOSTRES SACRIFICIS

La nostra actitud, encara que pugui semblar idiota com tot el que fem sempre, està sobradament justificada per a aquells analfabets que tenen el costum de llegir-nos assíduament i tenen un coneixement exacte o aproximat de la incalculable extensió del nostre esperit de sacrifici.

Nosaltres, que del 19 de juliol ençà, hem fet els més grans sacrificis per la unitat i la convivència de tots els autènticament antifeixistes, sacrificis que no han estat certament compresos ni agraiats com calia per

aquells que només atenen a contrarestar l'impuls de la revolució empenyant insensatament els que ens hem d'estar fent-la a la rera guardada perquè marxem al front a guanyar la guerra deixant-ho tot a mans del G. E. P. C. I. Nosaltres, que hem negligit conscientment allò més apreciat del nostre programa polític, o més ben dit, apolític, per tal de no topar amb les forces que amb nosaltres varen conquerir el dinou de juliol les caríssimes llibertats que ara frueix el Poble.

Volem donar una prova; la més dura de totes les proves.

«ESE TÍO ES UN HACHA»...!

Repetim que, encara que nosaltres mai no havíem gosat a dir que la marina era una olla ni que l'aviació fos una m..., ni que «Don Inda» fos la «Bella Durmiente», perquè no tenim ningú a la redacció que vulgui ésser ministre ni molt menys de Marina i Aire, ara també volem rectificar i rectificuem, i, per tant, nosaltres també diem que:

—El camarada Don Indalecio Prieto y otro apellido que ahora sentimos no recordar, es un tío imponente que nos ha hecho caso, por fin, escuchando la voz del pueblo, que es la nuestra.

Sí, senyor! Nosaltres també volem dir, perquè no ens dona la gana de callar ni un minut més, que el senyor camarada Don Indalecio Prieto és un tiarro que s'ha sabut donar bon aire a fer-se l'amo de l'aire, i que com a ministre de Marina no s'ofega en un vas d'aigua.

Es clar que no se'ns amaga que don «Inda» va a la seva, i tampoc no se'ns amaga que de sotamà s'ha proposat guanyar la guerra, costi el que costi, que és com aquell que diu, perdre la revolució; i amb això sí que no estem conformes, ni nosaltres ni ningú, que és com si diguéssim el P. O. U. M.

EL CONTROL

Nosaltres sabem ben bé, com ho sap tothom, que si el ministre de Marina i Aire ens ha fet cas a la

fi i s'ha decidit a entrar pel bon camí, no ha estat pas, ni molt menys, per la seva voluntat pròpia ni perquè hagi canviat de manera de pensar. El que li ha passat senzillament és que ell, que era un incontrolat com tants d'altres, ara de cop i volta, en entrar en vigència el control terrestre i marítim amb què les grans democràcies no intervencionistes ens han controlat a tots, menys als feixistes, ell també se sent controlat i vet aci...

Els que creguin altra cosa van ben errats i aquells que tot ho esperen d'un miracle providencial, ara que la providència està collectivitzada, hauran de caure del «burro» i comprendre que nosaltres tenim tota la raó ara que ens rota d'elogiar a la «Bella Durmiente», i teníem tota la raó aleshores quan no deíem i deien altres que aquest ministre era un sapastre i que tot el que tocava ho espatllava.

ELS FETS ENS DONEN LA RAO

Els fets i els malifets, encara que

tard, ens vénen per aire i per mar a donar la raó. Prou que ho sabem que si no fos pels fets que fem, la raó ningú no ens la donaria mai.

Sort en tenim d'això.

Ara els fets vénen volant i navegant a palesar que nosaltres ho havíem encertat quan ens ho callàvem com uns p..., que aquest home gras que és ministre de Marina i Aire es faria l'amo absolut del cel i de les aigües del mar.

Però ¿és que podem, a desgrat de tot, consentir-ho això?

¿Es que hem de badar o dissimular davant del perill que això representa per al dia que s'acabi la guerra pels que no hem anat, perquè teníem aci massa feina, a fer la revolució?

No, no, no i no...! Ho diem clar i ras, sense tenir pèls a la llengua.

Però també diem, sense perjudici de desmentir-ho quan calgui, que el company ministre de Marina i Aire és un «tiarro», i que té més talent que Lepe, i que si la pólvora no hagués estat inventada ja fa temps

per en Terradelles, ara la inventaria ell, perquè li sobren «dallonces» per a això i molt més.

I prou, vaja...!

PER ACABAR

Ara, per acabar, només voldríem fer-ne una altra, de petita rectificació.

Nosaltres, potser, no hem dit mai que Bruno Alonso s'hagués tornat boig, però per si de cas alguna vegada no ho haguéssim dit, ara també ho volem rectificar.

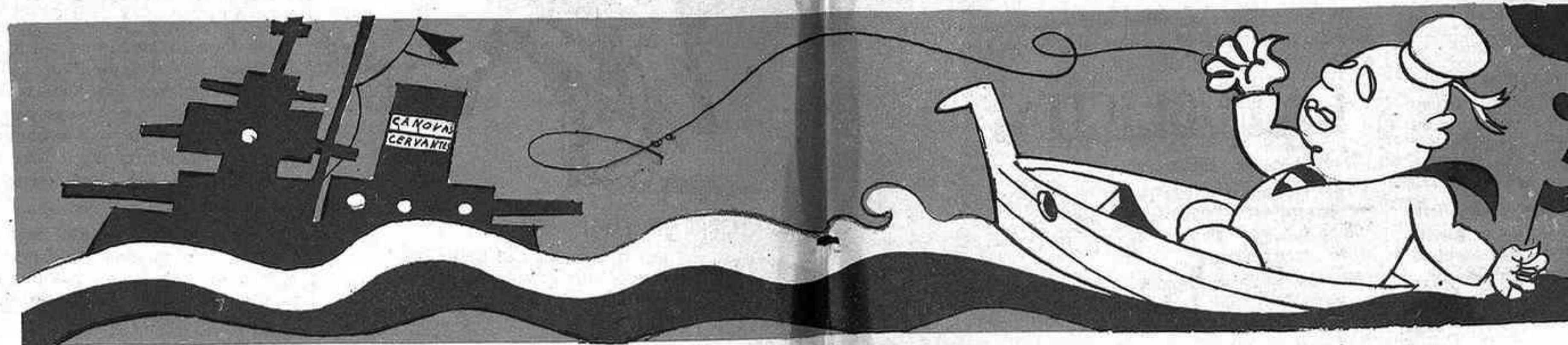
El company Bruno Alonso frueix d'una perfecta salut, i si val a dir la veritat de debò, no els hem pas d'amagar que als que el surt una mica de fum del cap és a nosaltres mateixos, que a còpia d'haver de rectificar a cada moment tot allò que mai no hem dit, ja no sabem on som.

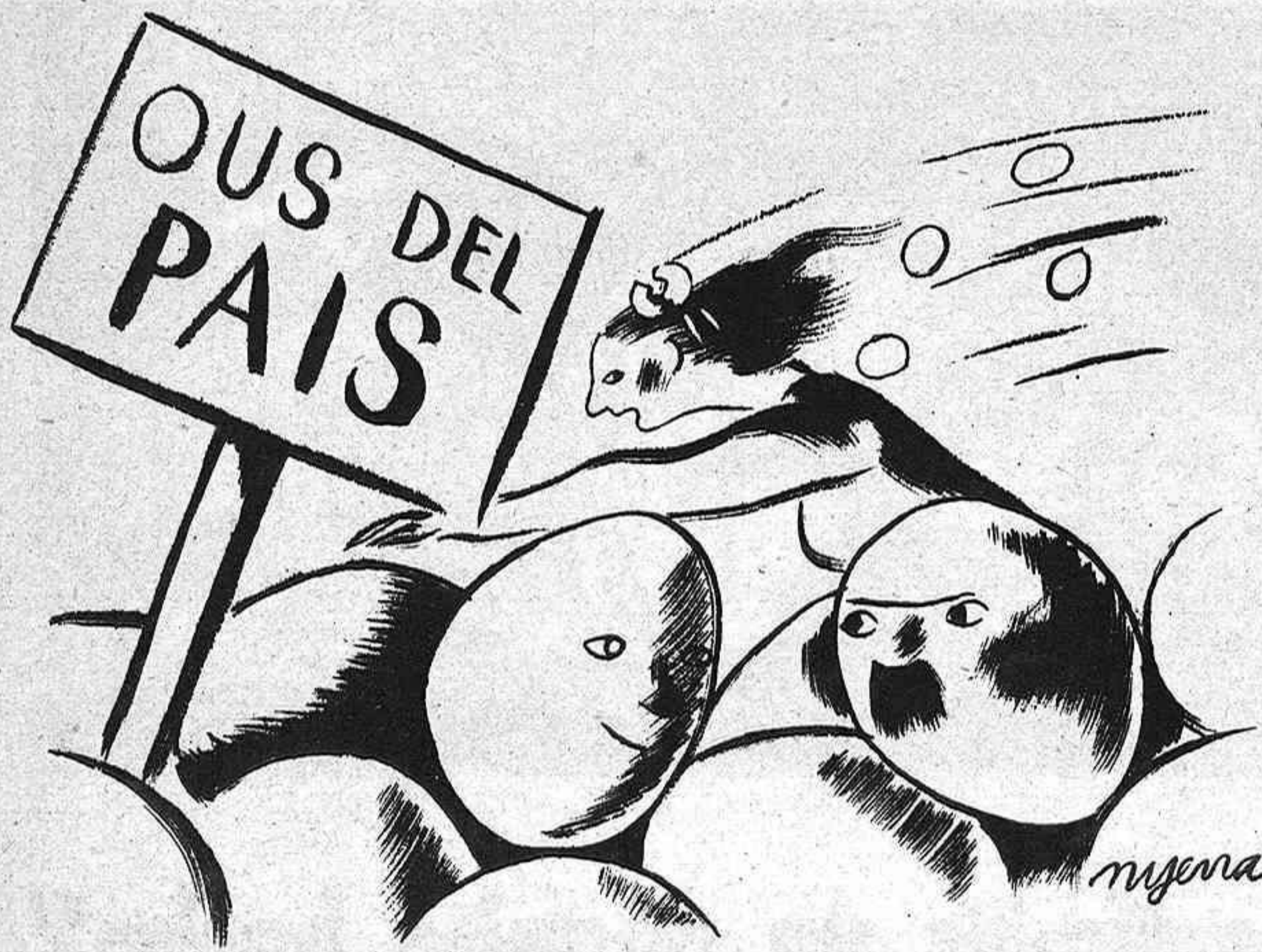
I perquè es vegi ben bé de quina mena de manera som nosaltres, tot i ésser nosaltres els primers a la llista dels consumidors de «toneladas de papel», volem rectificar una vegada més, i, donant una nova prova del nostre inexhaustible esperit de sacrifici, proposem:

Que, un cop acabat aquest sopar d'a duro, les flors que exomen la taula siguin portades i ofertes humilment a la Marina.

PERE GALLARI

Barcelona, abril. (Uns dies després de no haver celebrat l'aniversari de la segona República.)

—Ara sí que estem ben frescos!

ESQUELLOTS

EL PROFESSOR PICCARD, A BARCELONA

Abans-d'ahir un dels nostres redactors es va entrevistar amb el famós professor Piccard mentre aquest feia cua a un estanc de la Barceloneta amb la sana i revolucionària intenció de proveir-se de caliquenyos.

Hàbilment interrogat pel nostre redactor, acabà per confessar que havia vingut a Espanya per a preparar una ascensió a l'estratosfera per tal de proveir-se d'alguns queviures per a fer una costellada, puix que, donada la ràpida elevació de les subsistències, no podia fer-ho tocant de peus a terra.

«LA BATALLA ANTICOMUNISTA»

Entre els dirigents del P. O. U. M. és motiu de gran preocupació un problema que encara que sembli petit ells han de fer veure que és molt gros seguint la seva línia de conducta.

Es tracta que «La Batalla» cada dia es veu menys, i no és pas per manca de lectors, no, sinó que més aviat, i encara que sembli paradoxal com totes les ccses del P. O. U. M., «La Batalla» es ven menys a mesura que els seus lectors van augmentant.

El fenomen s'explica de la següent manera: Quan els dirigents del P. O. U. M. anuncien que estan dispçats a donar la batalla, fan prosèlits i augmenten, per tant, el nombre dels presumptes lectors de «La Batalla», però aquests a la vegada en comptes de comprar «La Batalla» decideixen esperar a què els dirigents del P. O. U. M. la donin.

LES INJUSTÍCIES DEL CONTROL

Uns minuts després d'entrar en vigència el control terrestre i pedestre a la frontera pirinenca va ésser detingut un súbdit paraguaià que es passejava lent-se el distret per la ratlla de França a les afores de Perpinyà per sospitar-se que intentava passar la frontera i anar a Espanya amb la intenció

de lluitar al costat de les tropes lleials com a voluntari.

Els agents del control prengueren declaració al paraguaià, el qual digué que es deia Camps Rivera, que era pintor i que també volia un govern obrer i camperol.

Aquesta senzilla declaració fou suficient per a esvaïr tota sospita sobre les suposades intencions que havien motivat la detenció del detingut, i aquest fou posat en llibertat.

LA PETITA BURGESIA

Cada dia rebem cartes de petits burgesos que ens demanen, de manera apressant, que els diguem com ha quedat el cas de la petita burgesia, en la qual ells militen, puix que abans s'havia dit que calia respectar-la i ara sembla que els que ho deien se n'han oblidat.

El problema no és gran ni pot ésser-ho tractant-se de la petita burgesia, i nosaltres voldríem que els petits burgesos que ens escriuen i ens llegeixen es tranquil·litessin i restessin segurs que no hi ha mala intenció i que només es tracta d'un mer oblit gairebé justificat, car la petita burgesia és tan petita que ningú no hi para atenció.

EL CAS CAZORLA

Aquest cas Cazorla és un cas com un cabàs i val la pena que hom hi pensi i que es faci justícia, i si pot ésser una justícia ben popular.

Un diari determinat que nosaltres no determinem per no embolicar les coses, acusa el company Cazorla de moltes coses, entre les quals cal destacar, per la importància que té, la de què aquest company té presons clandestines.

Nosaltres compartim la justa indignació que ha motivat la denúncia i creiem que a tots aquells que tenen presons clandestines cal portar-los, sense perdre temps, a les presons no clandestines. A tots!

REVISTA DE PREMSA

La Batalla

Exhaurides les possibilitats de la novella de la patata, n'ha iniciat una altra en forma de fulletó, d'on n'extreiem el següent fragment:

El policia, como antes el misterioso inglés, conocían la vida particular del compañero. El policia sabía también que antes de la guerra, se ganaba la vida como profesor de inglés, dedicándose además a la cría de galgos para los canódromos. ¿Quién le había informado de este último detalle, siendo así que los galgos no habían corrido nunca con su nombre?

Resulta que els gossos, en lloc de córrer amb el nom, corrien amb les potes. N'hi ha per desorientar a qualsevol policia!

FRONT DE LA JOVENTUT

D'una notícia de guerra:

Si no seguim ràpidament l'exemple d'aquesta ciutat meravellosa desplaçant per la nostra part en tots els fronts el pes militar que allà pugui mantenir encara la banda criminal que abans de perdre volen ofegar en sang les nostres terres.

Si ens hem de refiar del que «Allà» pugui mantenir, haurem de deixar que Mehmet hi faci més que nosaltres.

SOLIDARIDAD OBRERA

Gonzalo de Reparaz, en el seu «Diario de nuestra Guerra» del 24-IV-37, deia:

¿Y la aceptación de la guerra que la putrefacta civilización nos declara? Al cementerio o a la victoria. Debemos preferir el cementerio.

Això, a l'edat de don Gonzalo pot tenir algun al·licient. Però ja ens permetrà que nosaltres ens estimem més la victòria.

DIARI DE BARCELONA ESTAT CATALA

Referint-se a l'intent d'evasió de joies:

En la seva declaració, Roca manifestà que tenia uns deutes a França i per a fer-los efectius li digueren que hi havia un individu anomenat «El Velloso» que ho faria i aleshores, posat d'acord amb l'altre detingut, li donà pedres per valor de 125.000 pessetes, prometent-li el lliurament de sis mil pessetes com a comissió.

Per fer aquesta quantitat amb pedres, que més aviat no tenen cap valor, el «Velloso» es devia carregar com un ase.

LA PUBLICITAT

D'una notícia d'Euscadi:

El «Cervera» i els bous en advertir la presència dels vaixells de guerra. Les bateries lleials, des de la costa es feren escàpols.

Si les bateries lleials fugiren, deviem perdre els «bous» i les esqueles.

EL GRAN "BLUFF" DE LA PIRATERIA FACCIOSA

Es desmenteix rotundament que estigui bloquejat el poble de Castelldefels

Fa uns dies, féu escala a la platja de Castelldefels una balena transatlàntica sense que ningú no li digués ni piu
Cal remarcar que no arborava bandera anglesa

Barcelona, tants de tants. — Per notícies arribades de Londres i que hom ha de creure que són certes perquè així convé a la causa, s'ha confirmat que s'ha desmentit rodonament que el port de Castelldefels estigués bloquejat com havien fet córrer fa dies els conservadors anglesos que escolten aquelles ràdios faccioses italianes que fan veure que són ràdios faccioses espanyoles.

Aquest desmentiment, que com a tal desmentiment no necessita ésser desmentit, ha coincidit amb un fet que el confirma de tal manera que no cal ja de debò que el desmentim.

El fet ha estat el següent:

Fa uns dies, i sense ésser esperada per ningú perquè a ningú no havia avisat la seva arribada, va arribar a la platja de Castelldefels una balena transatlàntica de tres xeneneies carregada de queviures i armaments segons rumors que no hem pogut confirmar encara, però que hom suposa per endavant que tampoc no caldrà desmentir, puix que no són certs.

A despit que el fet esdevingués de manera inopinada, acudiren a rebre la gran transatlàntica algunes autoritats incontrolades de les poques que encara corren per aquests pobles de Déu.

Immediatament s'organitzaren nodrides manifestacions populars per a palesar l'agraïment al poble alemany per l'ajut que presta a la nostra causa deixant abandonades les armes italianes als pobles que van ocupant el nostres milicians.

Londres, 34. — Ha produït sensació la notícia arribada de Barcelona segons la qual ha arribat a la platja de Castelldefels sense tocar vores ni sofrir cap altra molèstia ni incident un vaixell anglès «camuflat» de balena. La notícia ha causat, a un temps, sensació, pesar i satisfacció, puix que palesa de manera clara i terminant que el port de Castelldefels no està bloquejat com havia dit oficialment la Junta de Burgos, i no solament no està bloquejat el port, sinó que es veu que ni tan sols ho està la platja.

Londres, 34. — Immediatament després d'arribar la notícia de l'entrada d'una balena anglesa disfressada de vaixell al port de la platja de Castelldefels s'ha reunit la cambra dels llocs Comuns i ha estat interpellat pels laboristes el ministre d'Afers Estrangers, el qual s'ha vist obligat a declarar, tot preguntant als senyors Comuns que no ho fessin córrer, que l'Almirallat anglès havia hagut de recomanar, atenent-se als darrers esdeveniments, als súbdits anglesos que resideixen a Barcelona que no anessin a prendre banys a la platja de Castelldefels, puix

que estava oficialment bloquejada per la Junta de Burgos.

En comunicar-li allò de la balena, míster

Eden ha declarat, fent-se el viu i el desentès, que no sabia cert si era una balena transatlàntica o una balena de cotilla. Després

s'ha fet un embull i ha dit que potser no era un vaixell «camuflat» de balena, sinó una balena «camuflada» de vaixell, però que en tot cas no devia portar bandera anglesa, puix que si hagués estat així, se n'hauria guardat ben bé d'entrar.

Londres, 35. — El gran cuirassat «Papito The» ha rebut ordres de fer rumb a Gavà

per estar a l'expectativa del suposat bloqueig de Castelldefels.

Londres, 36. — En confirmar-se que la balena que ha entrat a la platja de Castelldefels no era anglesa, ha renascut la tranquil·litat. De totes maneres el fet es considera un fracàs de la Junta de Burgos i un altre fracàs del Control, que ben mirat són almenys dos fracassos.

Notes del camp facciós

Sevilla (per Ràdio Queipo). — La segona sortida al carrer de «en Companys» ha tingut també desagradables conseqüències per a l'honrada capital catalana.

Malgrat que aquesta segona sortida al carrer de «en Companys» es portava amb molt secret, la nostra aviació estava a l'abast d'aquesta provocació i ha volat sobre la ciutat per tal de localitzar el President. Aquest, convertit en objectiu mòbil, ha estat divisat per un «Caproni», que l'ha seguit per carrers, carrerons i Rambles fins que l'ha tingut a tret.

Malgrat que de vegades el President s'amagava en les porteries i «mingitoris» col·lectivitzats, el «Caproni» l'ha metrallat durant dues hores, produint dos mil cadàvers

vists, tres mil ferits i tres mil dones accidentades.

Total, senyors, que molt aviat, acabarem amb aquest poble infecte i jueu que és Catalunya, on fins als seus els diuen «la canalla».

En resum: «la cosa està que bufa».

Sevilla (per carretó). — La brillant allocució de Don Gonzalo Queipo de Llano que acabem de telegrafiar, no és pas tan optimista com sembla.

Resulta que el «Caproni» no va seguir al President pels carrers, carrerons i Rambles. No; no va seguir al President. A qui va seguir el «Caproni» va ésser a una dona que donava toms per les Rambles a «altas horas de la madrugada».

Burgos (per «notas de andar»). — El nostre espia núm. 1 a Barcelona ens comunica un fet que demostra fins a quin punt de descomposició han arribat els «rojos».

Un enviat del Govern Largo Caballero, amb plens poders, ha tractat de subornar un pacífic ciutadà britànic dedicat a la honesta professió de criar i educar llebrers. Com que existeix un llebrer anomenat «Trotsky», que per cert no guanya cap cursa, el Govern dels «rojos» ha cregut que això podia ésser una concomitància sospitosa i ha ofert a l'anglès totes les reserves d'or del Banc d'Espanya a canvi de la fitxa del «Trotsky» i la partida laica de baptisme (la del gos, naturalment).

El P. O. U. M. ha pres cartes en l'assumpte. Sembla que la cosa donarà joc.

Burgos (per motonau). — L'educador de llebrers ha replicat al vil subornador: «Me niego a traicionar al P. O. U. M.» I conseqüent amb aquesta formosa frase ha amenaçat a l'enviat del Govern, abans que donar-li el document, a trencar-li el baptisme.

Burgos (urgentíssim). — El que volia trencar l'anglès era la partida laica de baptisme del llebrer «Trotsky», considerat pel P. O. U. M. com un document molt important per fer la Revolució Obrera i Campe-rola.

Sembla que hi haurà mullader.

Burgos (per cable submari). — «El Correo Catalán», ah!, «La Batalla», pregunta: «¿Qué se pretende?» «¿Qué se trama?» Es quasi segur que el bisbe Irurita no contestarà a aquestes preguntes.

Hi ha una expectació força estimable.

Burgos (per línia Paris-Lyon-Mediterranée). — Amb tot aquest enrenou de l'educador de llebrers i les preguntes greus de «La Batalla» està a punt de trencar-se el Bloc Revo-

— I ara estan exposades?

— No! Ara ja estan fora de perill

lucionari Irurita-Cambó-Andrade-Nin, degut a la posició intransigent del bisbe Irurita en negar-se a admetre com a bona la partida laica de baptisme de «Trotsky».

Cambó està, com sempre, per la concòrdia. Andrade, el bisbe frustrat per insuficiència mitral, opta per donar al llebrer noves aigües baptismals, per tal d'encarrilar definitivament la Revolució Obrera i Campe-rola.

Si aquest tèrbol assumpte acaba bé, Comorera ha promès donar a «Trotsky» un panet de viena.

Es quasi segur que intervindrà la Societat de les Nacions, doncs aquest cas no estava previst pel Comitè de Control.

Trotsky no és trotskista

L'ESQUELLA, sempre al servei de les causes justes, surt al pas de les iníquies calúrnies vertides aquests darrers dies en un diari local en què s'assegura que Trotsky és trotskista.

Nosaltres, imparcials i equànims ens limitem a reproduir la lletra que ens ha adreçat Lleó Davidovich Bronstein (Trotsky), que aclareix tots els dubtes que poguéssim tenir el lector de bona fe.

Heus ací la lletra:

«Senyor director de L'ESQUELLA.

Molt senyor meu i de tots els meus respectes:

Un servidor de vós, coneixedor de la imparcialitat del seu setmanari, s'acull a les seves columnes per tal d'establir ben concretament el següent:

a) Que és absolutament fals que jo, Trotsky, sigui trotskista.

b) Que sempre he estat fidel als postulats gorkinistes.

c) Que malgrat no haver estat desautoritzat tres vegades pel P. O. U. M. segueixo la línia justa d'aquest grupet.

Després d'aquest a, b, c, del gorkinisme haig de dir que no té cap fonament la versió de què estic a punt d'ésser nomenat President de la Generalitat de Catalunya.

Tot el qual ho poso en coneixement vostre perquè se n'enterin els vostres nombrosos lectors.

Sense més que comunicar-li, li petoneja les mans aquest segur, servidor i admirador que ho és,

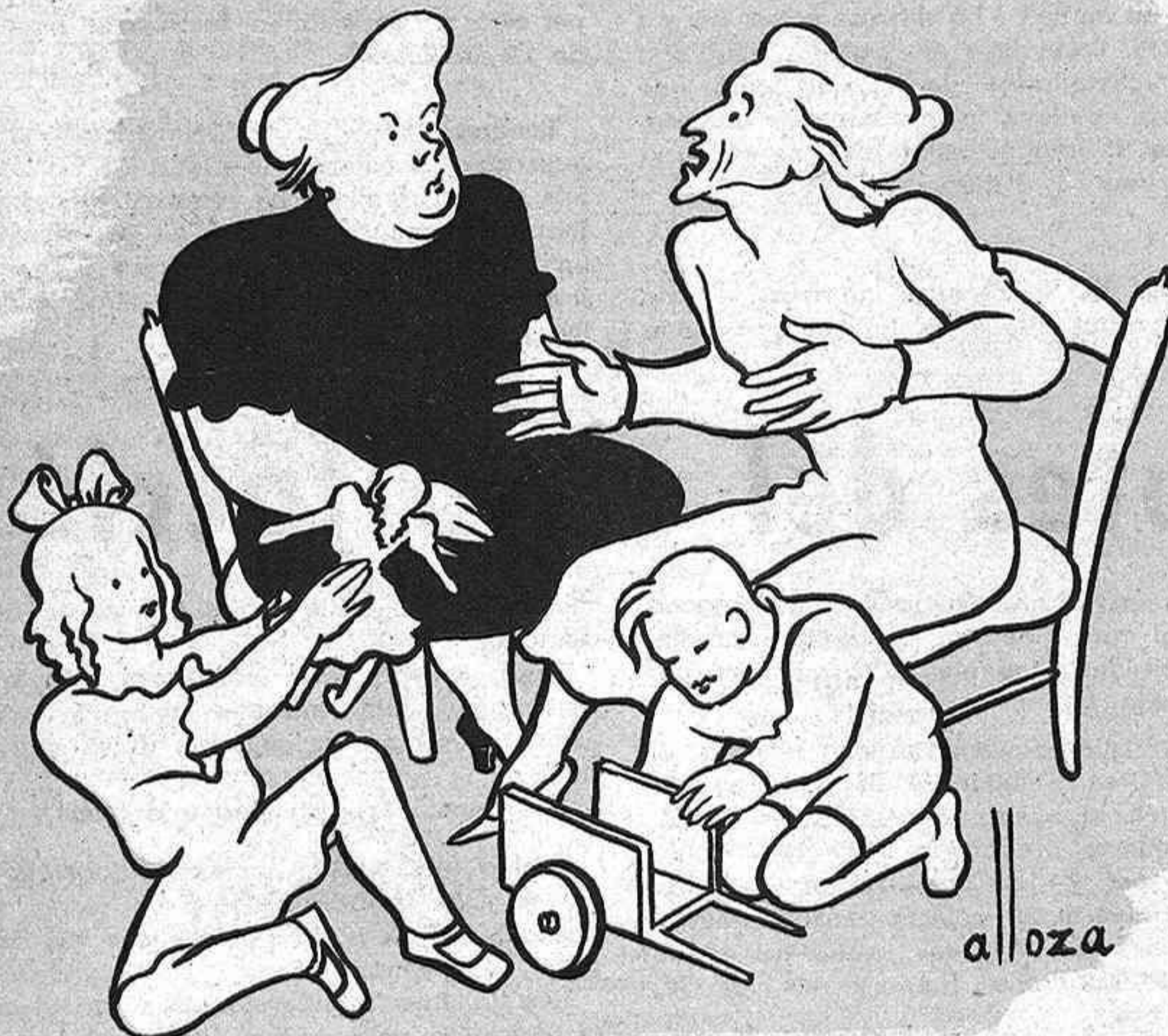
Lleó Davidovich Bronstein (Trotsky)

Hi ha un segell que diu:

WERBEWODIE HOTEL. BERLIN

Res tenim que afegir a aquesta espontània declaració del militant gorkinista, on queda ben palesat que, ni ara ni mai, Trotsky ha estat trotskista.

Queda, doncs, ben aclarit.

— Que anirà a passejar les criatures avui?

— I ara! Per qui m'ha pres?

Esperem amb l'ai al cor el pròxim canvi de notes entre els companys Rodriguez Salas i Dionís Eroles.

Qui de jove no treballa,
quan es vell dorm a
la palla.

Un jove, amb llur habilitat i llur enginy, ha de romandre humil com si fos occit

EDITORIAL

La mediació de l'hort

El fet d'haver sigut unides les J. U. R. i les J. I. R. palesa la més punyent fermansa de que la Victòria triomfara per damunt del feixisme defes i llur seguiment de tristes conseqüències. Al-là els! Nosaltres seguirem fermes dale que dale.

Que significa la mencionada unió? significa el que em aludit manta vegada: que la Joventut es forta, pues aixís ha sigut sempre i sempre aixís serà.

No falten, des de luego, els detractors llengua llargs que posen en tela de judici la caca-

reada unió jovenivol-la mes no em fem cas. Avant, nois, sense tornar el cap!

L'aconteixement mes gròs que porta junt aquest fet sera no faltava mes un alivi de la reraguarda, que fins a la fetxa ha sigut el pany de llàgrimes de totes les nostres cuites.

Esperem veurens apoiats per aquells que i estiguin obligats.

Sens embarg, ja sabem que no totes han de pondre.

Alguna hi haura qu'ens sortira cluèca. Però tan se val!: Nosaltres, avant dale que dale, nois!

Que em de fer?

per Arturu Romigosa

Veli aquí l'apurada pregunta que sobreix de tots els llavis joves, en llucar el desbarajuste d'aquesta desgraciada reraguarda.

Que dacings, que cabarets, que cafés i bars i hasta cases de tolerancia, sigui quin sigui alla ahont poseu els ulls, s'haureu d'acucar-los enseguida, si el vostre cor no esta encomanat d'aquests al-ludits vicis.

Joves que vos xaleu per aci! Que vos haven tornat locos?

Que no ho saveu que el feixisme criminal sotja les llurs mares i germanes, i que si no esteu al tant les viol-larà?

Que voleu veure les vostres llars maltretxes?

Que no voleu sacudir el jou que està a la que salta?

Que em de fer?

Pero la bacanal metropolitana prossegueix i les preguntes no han sigut respostes.

Que no ens passi com a Madrit, qui la garra feixista va deixondir la joventut del qual, quan aquesta mes felisses se'ls veia!

FRONT DE LA JOVENTUT
Diumenge, 25 Abril 1937

FENOMENAL MITIN

JOVENIVOL
Joves! Abste-
niu-vos de no acu-
diri, per l'aplasta-
ment total del
fascio!!!

6 oradors, 6
Felip Coraza
Pitera.

Pelai Carric
Barret.

Salustià Ruam-
ba Poll.

Annita Suspira
Paloma.

Pau Xista Ca-
ramba.

i
MIQUEL PUEN-
CAS PATXULI.

El mon ens mi- ra i no ens veu

El Mon, amb tot el llur Univers, te l'ull posat sobre nostre. Vist això, sentin-nos acogotats per la frígida mirada ciclòpea, nostre deure ha de ser ni que sia a costa de duras penes mantenir-nos audasos hasta l'imprudencia temeraria.

Com alcançar aquest punt? Molt sensill: peleiant. Peleiant amb les armes si en tenim, i si no amb les mans, fins que ens quedin desgarrades en les alambrades feixistes, i hasta en el cas que això vingui si perdem les mans peleïarem amb les munyecas.

El mon que miri el que vullga, pero si ens mira a nosaltres que vegei el que fa el cas!

Institucions jovenivol·les

Moltes han sigut les institucions jovenivol·les que han vingut a rellenar el buit en que estava sumit el cantó cultural jovenivol del llur.

Cap pero, mes interessant ni tam tanpoc, com aquesta que em vingut a suara inaugurar. Ja el lector haurà capít que mencionem l'"Institut d'Aprofitament per a la Guerra de les forces dels Joves Llnfáticos".

Erigit en un paratge inoïdament hermós, la sumptuosa fabrica d'aquest edifici frapa pel cop d'ull.

Ja al trucar, vos obra la porta un jove pletòric de fortaleça. Ningú en

ell descobriria el tumor acuos que el te gitat en cuarentena.

Amb un mimós:
—Buenes!

el jove vos fa senya qu'entreu, i allavores si que el vestibul regi de l'entrada deixa el visitant palplantat com aquell qui diu. Quina cosa més hermosa! Assuleigs de Manisses, mobles de talla dolça, amfores gregues amb cultiu de viol·lers, llumneres que semblen d'una pesadilla oriental, tamborets melifluos i ellegants que semblen extrets d'un compte de Edgardo Al-lan Poe. Un hom, per forta que sigui llur templansa, ha de badar la boca.

El nostre moviment juvenil alcança hasta la disciplina militar. Qui ens ho habia de dir-nos, fa trenta dos anys, quan els esbirros de la monarquia desvinculaven a l'Àfrica mora nostra jovenivola puxansa? Ningú. Aci els tenim formats en files de vuit de fondo, marcant el pas com aquells que res. Aci els teniu que son l'orgull i l'esperansa del pervenir.

Nostre unic defecte potser a sigut el anar amb massa exigències en aquesta joventut. Perque nosaltres diem

a aquests que criden: Ja sabeu si ho poden fer-ho, axò, els nois? I no ens responen pas. Que va!

Defecte gros, aquet de donar fum enloc de llum. Defecte horrors que podria hasta portar-nos a la debacle i que no ho volem per que podem guanyar i guanyarem!

Aquest nombre, com els altres, no ha estat revisurat per cap corrector amb cara i ulls.

¡Pim... Pam... Pum...!

Prou insídies!! No més provocacions!!

L'atac sistemàtic, ja obertament, ja encobert amb artera felonía contra l'inofensiu i diminut P. O. U. M. tindrà sempre en l'ESQUELLA la reprobació més contundent, expeditiva i enèrgica.

Aquí tenim una mostra de la fallàcia dels enemics del partit de Trotsky a Catalunya.

Las Noticias» en el seu número del diumenge passat publicava aquesta infernal fotografia. Millor dit, la fotografia no és gaire infernal. El que sí és diabòlic és el títol, aquest títol maquiavèlic «como un buído puñal florentino», que diu:

«Pim... Pam... Pum...!» sobre les titelles en foto de Hitler i Mussolini.

Per alguna gent incontrolada això haurà passat desapercebut, però no pas per qui com nosaltres saben llegir entre ratlles, entre ratlles i entre punts i entre els tretze punts del P. O. U. M.

Perquè «Las Noticias», en escriure amb falsa innocència: «¡Pim... Pam... Pum!» en aquesta darrera síl·laba ha tingut la reserva mental de posar-hi una «o» entre la «u» i la «m» perquè la gent s'adonés que en realitat havia de llegir-se: «¡Pim... Pam... Poul!»

Però els hem descobert el joc i no permetrem que d'una manera tan terrible s'ataqui als trotskistes de Catalunya.

Prou d'insídies, senyors de «Las Noticias»!!

Nosaltres, els de L'ESQUELLA, no tol·lerem que el gloriós nom del P. O. U. M. encapçalí els retrats de Hitler i Mussolini,

Una provocació més, tan injuriosa com aquesta, i la catàstrofe es produirà amb totes les seves horroroses conseqüències.

CINEMES:

Sessió de tarda

«La amenaza pública».
«Sucesos sensacionales» (futurista).
«Sin control» (fantàstica).
«El imperio de los gangsters».
«Ases de la mala pata» (pel deliciós trio Nin-Andrade-Gorkin).

Sessió de nit

«La ciudad sin ley».
«Donde la ley no existe».
«El asesino invisible».

CURSES DE LLEBRERS:

Primera cursa. — El «clou» d'aquesta cursa ha estat el duel que s'ha entaulat entre «Payaso» i «Trotsky», que han fet les delícies del públic.

«Trotsky» ha fet més que el «Payaso». Però ha perdut.

Segona cursa. — A la primera arrencada ja s'ha vist que «Caimán» amb «Trotsky» no tenia ni per començar.

Naturalment, «Trotsky» ha perdut.

Tercera cursa. — En línia «Salerosa», «Margarita» i «Trotsky».

Els dos primers han avançat de seguida a «Trotsky», que a les seves velleses, no ha pogut competir amb «Saleroso» en les escomeses a «Margarita».

«Trotsky», doncs, no ha pogut amb la «Margarita», que ha quedat sense desfullar.

Quarta cursa. — «Trotsky» i «Tute».

També «Trotsky» ha perdut amb el «Tute».

Sembla que, a causa de les contínues derrotes de «Trotsky» als nostres canòdroms, aquest gos serà enviat a Alemanya, perquè corri a l'autopista Berlín-Roma.

Es molt possible que allí faci carrera.

KALDERS

— Ens volen prendre l'arma curta...
— Oh, la saben molt llarga!

Senyora:

RECORDI MENSUALMENT

PERLES "FEMI"

SEMPRE BENEFICIOSES PER A LA SALUT

DE VENDA A LES FARMÀCIES

MIL PESSETES

al qui presenti
CAPSULES DE
SANDALO mi-
llors que les del
Doctor PIZA, de
Barcelona, i que
curin més aviat
totes les mal-
alties urinàries.

QUARANTA CINQ ANYS D'EXIT CREIXENT

Premiades amb Medalles d'or en tantes Ex-
posicions com s'ha presentat. Uniques apro-
vades i recomanades per les Reials Acadèmies
de Barcelona, Mallorca i diverses corpora-
cions científiques, reconeguent-li avantatges
sobre tots els seus similars.

FARMACIA DEL PI - Plaça del Pi, 6. Barcelona
i principals farmàcies d'Espanya i Amèrica
Preu 6'50 pessetes

LA UNICA

PALAU DE LA GOMA

Espalter, 9

TELEF. 17738

(junt Sant Pau)

Gomes seda 4 anys durada

Pòlvors mata-cabres «42» i líquid AIGUA
DEL PASTOR, infal·libles
R. I. P. a la primera vegada

SERVEI PERMANENT DE LAVATGES PREVENTIUS QUE EVITEN TOT CONTAGI

CLINICA DE VIES URINÀRIES
Obert dia i nit - Preus econòmics

80 ANYS I SENSE XACRES

Ha combatut el seu artrisme, causa
de l'arterioesclerosi, amb el CERE-
BRINO MANDRI que dissol l'àcid
úric de la sang combatent així el
dolor reuma. Cura els dolors nervio-
sos, migranyes, neuràlgies (facials,
intercostals, lumbago, ciàtica, etc.),
el dolor reumàtic articular (agut i
crònic).

• Les senyores
saben que CEREBRINO
MANDRI les preserva de
llurs molèsties.

Recordeu sempre!! que
contra el dolor, tenim
el millor remei. Producte
nacional de fama mun-
dial; eficaç i inofensiu.

CEREBRINO MANDRI

CLINICA GALLEGO

Nou de la Rambla, 12

Director: J. RIU

Consulta, de 11 a 1 i 5 a 9

Festius, 10 a 1

VIES URINÀRIES
PELL - SIFILIS
MATRIU
DEFECTES SEXUALS
IMPOTENCIA

Anàlisis clínics:
sang, orina, etc.

Frontó Novetats

TOTS ELS DIES GRANDIOSOS PARTITS TARDA I NIT

ELS MILLORS PILOTARIS
ESPECIALITATS : PUNTA I PALA

DETTALLS PER PROGRAMES

Frontó Txiki - Alai

Plaça Bonsuccès, 1

GRANS PARTITS A RAQUETA
PER LES MILLORS JUGADORES
DE LA ESPECIALITAT

RADIO SATURNO

Empresa
Col·lectivitzada

COLONIAL EMERSON

Fabricació
nacional
de

RECEPTORS
MARCA

SATURNO

Reparacions
Peces muntatje

Rambla
Jaume Compte 2

Barcelona

— I sant Elies, què? Encara el tenen tancat?
— Calli beneita! Ja el deuen haver pelat i tot...